Ryto mankšta Opatijoje

lietus kroatiškai – kiša

Kyšo iš ribančios jūros
moterų galvos – čiauškantys
plūdurai.

Kai kuriuos jų žodžius
suprantu – kad ir šįryt
dažnai minimą kišą.
Tai reiškia,
kad lietus jau ne už kalnų.

Už kalnų –
mano Tėvynė, už kalnų –
Kišuva.

O čia – liejasi, tauškia prieš lietų,
kurio dar nė padujų,
damų kyšančios
galvos,

galantiško ryto iš Adrijos jūros

išlietos
lietuviškai.

18 09 09

Vienas žodis

Dvi dienas kankiniesi, o tada
pakeiti vieną žodį. VIOLETA

Kas savaitė – kita, tikrai
paskutinė.
Eilėraščiai irgi
tartum pirmosios meilės,
įsimylėjimai,
kibirkšt –
ir yra.

Judesys – vedančiosios,
judesys – vedamojo, –
tinkamą bangą pagavus

sušokti eilėraštuką – viens du.
Sunkiau žodį pakeisti žodžiu,
kad sugaustų,

suskambtų
sekmadienio varpas Vilniuje
ir Voloske.

18 09 09 sekmadienis, Voloskas

Donaldo

noktiurnas, kreivapėdis

barkoj
muzikantas armoniką pjauna,
pilnaties takas įlankoj tįso
ir valdo,
iš kipariso
šikšnosparnis šoka
eilėraščio arkon,
moja sparnu, žybsi posparniu,
betgi vangokai

kitaip nei poezijoj jauno
Donaldo

18 09 10 Opatija

Stilius

Išeis ir mano daiktas pasaulin paklajoti
SIGITAS GEDA

Tas pat, tik kitoje rankoje
VULGARYBĖS UŽUOMINA

ak, rašytojai, vienaamžiai –
kur ten! – pusamžiai

dendžiai, estetai ir elegantai –
apie privalomą stilių
jie aiškina

mums,
turintiems tik ubago lazdą
nuo šunų apsiginti, varnėne,
po mėnuliu

Babiloną atstatęs!

poetas pats yra gyvas
stilius, bokštas – kalbos

kankinys – kitas vis
kitas ir kitas.
Tik ranka ta pati

18 09 11

Lamedh

Išvengiau lopšelio, karinės
tarnybos, darželio
taip pat nelankiau.
Šiaip taip baigiau vidurinę.
Porą kartų mėginau studijuoti.
Beprotnamiai irgi du.

Tarpuvarčių universitetas,
universiteto tarpuvartės,
svaigios atgailos ir nevykę

bandymai kritikuoti
netobulybę. Kelios mano
jau svetimos žmonos.
Viena svetima mano
tiek, kad nė mirtis mudviejų
neišskirs.

Tas pat ir tas pat
                kitaip ir kitaip.

Keliolika poezijos knygų, kaip mano
Vilniaus debesys
virš svetimo Vilniaus.

Mokausi visą gyvenimą.

18 09 11

Dabar tai

pasaulyje kietame

Žmogus su kaklaraiščiu, šunimi,
keliais plastikiniais maišais,

su išmanančiojo neskubra
Adrijos jūros pakrantės
šiukšliadėžėj ieškantis butelių.

Galėčiau būti jo vietoje, nerandantis
tinkamos išraiškos

tam, ką matau, užuodžiu, jaučiu,
manausi atsimenąs pėdomis
įmynęs šimtmečiams
į atmintį

iš atminties
mėgindamas švilpauti buteliais
tuščių žodžių,
galėčiau būt jis,

o buvau nepatenkintas šįryt,
mat kiaušinis išvirtas šiek tiek
per kietai.
Dabar tai tikrai.
Bet šmėstelėjo dar tuomet,
kad Dievas yra
ir yra neteisingas.

18 09 12

Akmeninis akordas pažengusiajam

Akmeninis

Vienas – ar surinktas, ar išmėtytas.
Išmėtytas, surinktas – vis toks pat.
Tuštybėje pilnas savęs. Tvirtu neveikimu
veikiu: stūksau. Erdvėj, paženklintoj
laiko. Akmuo, simbolizuojantis akmenį.

18 09 13 Ika

akordas pažengusiajam

tarsi tėkmės atmušto
mylimo veido
akmuo,

gražus
eilėraštukas,
bet upė
ribuliuoja gražiau

18 09 14 Ičičis

Be smegenų

Kai eilėraštį užrašai – nežinia
iš kur, kam, kur link –
galvok, kaip suvoks jį žmogus,
kurio supratimo nesitikėdamas
vis tiek tikiesi sulaukti.

Pasislink,
susikaupk apsikuopęs.

Tebus mintis paprasta
ir giedra, tinkama
trumpam apsistoti,
nes eilėraštis
be gyvo žmogaus, kaip pasaulis
be vėjo,
mąstymas
be smegenų.

19 09 13